

Consorci d'Educació
de Barcelona
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

JOCS FLORALS escolars 2026

Ciutat Vella

L'Eixample

Sants-Montjuïc

Les Corts

Sarrià-Sant Gervasi

Gràcia

Horta-Guinardó

Nou Barris

Sant Andreu

Sant Martí

Índex

A1 - Un accident ple de colors	4
A2 - Així és el meu cos	6
B1 - Quin desastre!	7
B2 - Un pont al pati	9
C1 - La meva por	10
C2 - Toni	11
D1 - El pingüí Lluís	12
D2 - Qui les té?	13
E1 - El violinista	14
E2 - Fe per la justícia	15
F1 - L'ocell de la meva finestra	16
F2 - Llampec d'argent	18
G1 - Aquelles flors no són per a mi	19
G2 - Tinc un roser	20
H - El ball del cor	21

Il·lustració: © Lucia Ferreiro.
CFGS Il·lustració. Escola Massana

Proleg

Aquest 2026 celebrem la 35a edició dels Jocs Florals Escolars de la ciutat de Barcelona, una de les tradicions literàries més importants que dona l'oportunitat a infants i joves d'inventar i explicar històries i poemes i de participar en un certamen que valora la qualitat literària, les diferents mirades i acull totes les veus. En aquesta edició han participat 181 centres públics i concertats i un total de 30.451 alumnes (18.123 primària i 12.328 ESO) de tota la ciutat de Barcelona.

Com cada any, el Servei de Documentació de Literatura infantil i Juvenil (SDLIJ) de Biblioteques de Barcelona ha publicat les efemèrides LIJ del 2026 i en destaca les següents: el 200 aniversari del naixement de Carlo Collodi, creador de *Les aventures de Pinotxo*; el centenari del naixement de René Goscinny, guionista francès immortal gràcies a personatges com *Astèrix*, *Lucky Luke* o *Le petit Nicolas*; el centenari del naixement del britànic Michael Bond, pare de l'entranyable ós Paddington, que ha captivat generacions de lectors arreu del món.

Dins de l'àmbit català, destaca el centenari del naixement de Ramon Folch i Camarasa, novel·lista, dramaturg i traductor català, conegut popularment per ser el guionista del còmic seriat *Massa-gran* i per la seva activitat a la segona època de la revista infantil *En Patufet*; i també el 75 aniversari d'Elisabet Abeyà, mestra, psicòloga, escriptora i traductora que ha deixat una empremta profunda en la LIJ en català, especialment en l'àmbit de

la mediació lectora i la formació docent. Destaca el seu treball com adaptadora de contes clàssics com *En Ton i la Guida*.

Aquest recull dels textos guanyadors dels Jocs Florals Escolars vol fer palesa la constància, implicació i dedicació de l'alumnat de segon cicle d'educació infantil, primària i secundària en el fet d'escriure. És per això que volem agrair al professorat, a les direccions dels centres educatius de la ciutat i a les famílies la seva implicació en aquest procés. També als serveis educatius per fer possible la celebració d'aquests Jocs Florals Escolars i als membres del jurat per saber destacar la qualitat dels textos premiats, la creativitat i l'originalitat.

Han estat membres del jurat dels Jocs Florals Escolars 2026: Mercè Capell, Xavier Casas, Marta Faus, Montserrat Gabarró, Mònica Galindo, Maria García, Marta Mateo, Anna Pantinat, Sergi Sánchez, Gerard Segura, Mercè Sendrós i Francesc Vila, que han sabut destacar la qualitat i la varietat dels textos, la creativitat, l'originalitat i la capacitat d'escriure.

No voldríem acabar sense remarcar que les biblioteques escolars són imprescindibles per apropar bona literatura infantil i juvenil a l'alumnat, amb la biblioteca pública com una aliada essencial. Com digué Eugeni d'Ors: *Perquè una ciutat sense Biblioteca ja no s'anomena una gran ciutat*.

Un accident ple de colors

A1 – Prosa de cicle inicial d'educació primària

Escola Poeta Foix
Pseudònim: Pinzells de colors
Autoria: Joel Sepúlveda González, Lucia Belles Juliana, Javier Castillo De-Creix, Ania Cruells Plewinska

Vet aquí que una vegada hi havia, un conill curiós, una serp amable i un gos juganer que anaven pel bosc cap a l'escola. Era un dia de primavera ple de flors de colors i amb un sol preciós. Els animallets anaven molt contents perquè avui tocava art i era la seva activitat preferida.

—Que bonic que està avui el bosc! Va dir el gos movent la cua.

—És veritat! Va respondre el conill fent saltironets.

La serp va mirar als seus amics i va dir neguitosa:

—Uff, doncs jo estic contenta, però a la vegada una mica nerviosa perquè toca classe d'art i no sé què farem...

—Tranquil·la serp, el mestre Lleó és molt amable i sempre ens ajuda. A més, també pots compartir amb nosaltres que et podem ajudar en el que necessitis!! La van animar els companys i companyes.

—Moltes gràcies! Va respondre la serp emocionada.

Al cap d'una estona van arribar a l'escola i van saludar al mestre Lleó amb un Bon dia.

—Bon dia, animalons! Com esteu avui?

—Bééééé!!!! Van contestar amb alegria.

La serp no va contestar res. Estava molt preocupada i s'amagava una mica per sota de la cadira. El mestre va començar a explicar la classe i el que havien de fer:

—A veure, com estem a la primavera, el que haureu de fer avui serà relacionat amb aquesta estació. Podeu crear el que vulgueu, però ha d'aparèixer algun element de la primavera: flors, arbres, fulles verdes, ocellets...

—Podem enganxar elements de la natura com feia l'Andy Goldsworthy?—va preguntar el gos.

—És clar que sí!!! Molt bona idea!!!! Vinga, agafeu els cavallets per pintar, les pintures i els pinzells i comenceu a imaginar!!!

Els animallets van recollir el material i van marxar pel bosc a buscar inspiració. Però la serp no es va moure. Es va quedar sota la cadira amagada desitjant que ningú la veiés. Però els seus amics la van trobar a faltar i ràpidament la van anar a buscar. Estaven molt preocupats.

—Serp, què et passa?

—Estic una mica preocupada perquè no sé com puc pintar si no tinc potes per agafar el material...

Els animallets es van mirar i van pensar que la serp tenia raó. Però van decidir buscar una solució. El conill va pensar que podria provar d'agafar el pinzell amb la cua.

—Serp, que et sembla si proves amb la cua?

—MMMMMMMMmmmmhhhh d'acord, ho puc provar...

Així la van animar a sortir de la cadira i van

anar al jardí de l'escola amb tots els seus materials. La serp va agafar el pinzell, el va mullar al color verd i va començar a dibuixar amb la cua, però va veure que es cansava molt perquè l'havia de tenir alçada tota l'estona.

—I si ara ho proves amb la boca?—li va dir el gos. I la serp va contestar:

—MMMMmmmmhhhh d'acord ho puc provar... I així ho va fer. Però al cap d'una estona de pintar amb la boca es va adonar que no podia veure molt bé el que feia i...

PATAPLIM, PÙM! XOF! XAF!

Els animallets van quedar muts quan van veure que els pots de pintura havien caigut sobre el quadre de la seva amiga.

—Noooooo.....! Quin desastre!—van dir el conill i el gos a la vegada.

—La serp es va quedar mirant el quadre, pensant i pensant i pensant i va dir:

—Potser no és tan desastre... I si...?

Llavors la serp va posar el quadre a terra i es va començar a arrossegar per sobre de la pintura.

—OOOOOhhhh !!!!! Els animallets estaven bocabadats en veure la serp moure's pel quadre.

Quan es va acabar el temps, els alumnes van anant col·locant els quadres. El mestre Lleó els va mirar amb molta atenció i al final va preguntar:

—De qui és aquest quadre???? La serp amb vergonya i tímidesa va contestar amb veu fluixa:

—És meu. És que quan estava pintant m'han caigut els pots i...

Però de sobte, el mestre Lleó la va interrompre dient:

—ÉS MOLT ESPECIAL! UN QUADRE PRIMAVERAL ABSTRACTE! FANTÀSTIC!

Els animallets van començar a aplaudir contents per la seva amiga. ENHORABONA!

La serp contenta i emocionada va aprendre a confiar més en ella mateixa i a no tenir por d'equivocar-se.

I es va adonar també que tenia molt bones amistats al seu costat.

I PATAPLIM, PATAPLAM AQUESTA FAULA S'HA ACABAT.

Així és el meu COS

A2 – Poesia de cicle inicial d'educació primària

Escola Turó Blau
Pseudònim: Robots despistats
Autoria: Saúl Jiménez Aliaga
Triana Gavilán Reguera
Gabriela Malige Pacheco
Maia Martí Maldonado

El meu cos és divertit,
i t'ho explico tot seguit!

Tinc el nas aixafat
i un cul aplanat.

Tinc una orella gegant
i una boca bavejant.

Tinc unes dents petites
i unes ungles infinites.

Tinc els peus torts
i a la panxa, cops.

Els ulls els tinc girats
i els cabells arrissats.

Amb el meu coll allargat
observo tota la ciutat.

Així com t'ho he dit:
Tinc un cos divertit!

Quin desastre!

B1 – Prosa de cicle mitjà d'educació primària

Escola Turó Blau
Pseudònim: Estruç Frustrada
Autoria: Vera Martí Maldonado

8:00 Ja em llevo 15 minuts tard. Tornaré a fer tard a l'escola. Quin desastre!

8:20 He de vestir-me. Uff, m'he tornat a posar un mitjó de cada color. M'és igual, no puc perdre més temps. Quin desastre!

8:30 He de fer l'esmorzar! Ooooh, no! Els cereals han caigut a terra, perdré 10 minuts més de temps. Quin desastre!

8:50 Surto de casa, agafo la motxilla, tanco la porta, miro cap avall i... Ostres! No porto les sabates posades! Quin desastre!

9:15 Per fi he arribat a l'escola! Obro la porta de la classe i sento que tothom em comença a mirar. Un cop més, la mestra comenta: Carai, Júlia! Tornes a fer tard! M'avergoneixo moltíssim i no trobo més excuses per donar-li, així que em dirigeixo cap a la meva cadira. Quin desastre!

11:30 Ja era hora, sortim al pati! Agafo la carmanyola i... Sorpresa! Està buida! Amb les presses del matí se m'ha oblidat posar l'esmorzar a la carmanyola. Quin desastre! Tot i això, la cuinera sempre em té guardada alguna peça de fruita per si de cas.

12:00 Tornem a classe. Els meus companys i companyes comencen a guardar les llibretes, treuen llapis i goma i separen les taules preparant-se per fer un examen! Aiii, nooo! Això no podia anar a pitjor! Examen sorpresa? Pregunto a la Joana que ella sempre ho sap tot. "Joana saps alguna cosa de l'examen sorpresa? - És clar Júlia, fa una setmana que ho tenim apuntat a

l'agenda!" Ai, siii és veritat, li contesto per dissimular. Quin desastre!

13:30 Hora de dinar, per fi! Quina gana que tinc! Avui vaig a dinar a casa de l'àvia! Surto de la classe, em poso la jaqueta i agafo la meva motxilla. Soc la primera a la fila i comencem a baixar les escales. De sobte, sento el meu nom! Ai, no! Em crida el monitor, no m'enrecordava! Avui em quedo a dinar a l'escola. Quin desastre!

17:00 Obren les portes de l'escola i les famílies comencen a entrar a recollir als seus fills i filles. Veig a la mama i m'apropo a ella. Ens fem una abraçada i em dona el berenar. De camí a casa, la pregunta de cada tarda: "Com ha anat el dia Júlia?

—Com sempre mama. Va explica'm alguna cosa especial... Res, com sempre mama! Va Júlia, segur que no ha estat tant malament! Què no ha estat malament mama?

M'he llevat tard, m'he posat un mitjó de cada color, m'han caigut tots els cereals a terra, se m'han oblidat les sabates al sortir de casa i he hagut de tornar a entrar, he arribat tard a l'escola i tothom m'ha mirat malament, la mestra m'ha cridat l'atenció, m'he oblidat l'esmorzar a casa, hi havia un examen sorpresa que resulta que no era sorpresa, perquè no m'ho havia apuntat a l'agenda, pensava que dinava a casa de l'àvia i, en realitat, em tocava quedar-me a l'escola.

No ets l'única Júlia: jo he perdut l'autobús, he

arribat tard a una reunió, m'he confós d'esmorzar, i m'he posat el teu entrepà a la carmanyola. He ensopegat amb una persona per anar mirant el mòbil, m'ha caigut a terra i se m'ha trencat, he hagut de comprar-me'n un altre.

Bé, mama, pensa que t'has estalviat una estona d'aquella reunió que segur era molt avorrida, el meu entrepà segur que estava molt més bo que els teus esmorzars vegetals, menys mal que se t'ha trencat el mòbil perquè aquell era súper vell i ja no funcionava.

Ostres, doncs potser el meu dia no ha estat tant malament com em pensava! Gràcies Júlia, per ajudar-me a veure les coses bones que a mi em semblaven dolentes.

I sí... Ara, fem amb el mateix amb el teu dia?

Un pont al pati

**B2 – Poesia de cicle mitjà d'educació
primària**

Escola Sadako
Pseudònim: Lion
Autoria: Júlia López León

Quan sona el timbre i sortim a jugar,
sé que al meu costat el podré trobar.

Compartim els jocs, el riure i l'entrepà
i cap de nosaltres mai s'avorrirà.

Som diferents com les flors del camp,
però correm junts sota el mateix llamp.

Tu ets blau i jo sóc groc,
quan ens ajuntem formem un gran foc.

L'amistat és un pont per caminar
on cap infant es pugui cansar.

La meva por

C1 – Prosa de cycle superior d'educació primària

Escola Santa Anna-Eixample
Pseudònim: Esquirol
Autoria: Jan Serra Oliveras

El que abans per a mi era un somni, ara és una por: dormir. Dormir és la meva por.

El que em fa por de dormir és passar-me tota la nit intentant adormir-me, estar hores i hores amb els ulls oberts mirant el sostre i pensant què puc fer per aconseguir adormir-me, ho penso una vegada i una altra i una altra.

Em poso el pijama, apago el llum, m'estiro al llit i m'embolico amb el llençol. Escolto la meva respiració, lenta, i intento pensar que el son arribarà. Tanco els ulls i, de seguida, al meu cap comencen a aparèixer pensaments, imatges, sentiments... tots incompatibles amb la son. I com més intento no pensar, més penso.

Miro el rellotge. Només han passat cinc minuts. I si avui tampoc m'adormo? I si el meu cos s'ha oblidat de com es fa? Intento girar-me cap a l'altra banda, busco una postura nova, més còmoda, com si el problema fos el coixí i no el meu cap.

De vegades m'aixeco i vaig a la cuina a beure un got d'aigua. Tothom dorm, la casa està totalment en silenci, i jo soc l'únic que està atrapat dins d'aquesta mena de malson conscient. Torno cap al llit i intento tranquil·litzar-me. El meu cor comença a bategar més lentament. Els ulls se'm van tancant a poc a poc, el meu cervell comença a emprendre el viatge cap al son, cap a la imaginació, cap al descans... i finalment m'adormo.

Potser demà tornaré a tenir una mala nit, potser em despertaré mil vegades sense saber per què. Però també pot ser que, sense adonar-me'n, en

algun moment enmig del silenci i de tots els pensaments que em ballen pel cap, el meu cap finalment s'apagui i el son arribi sense avisar. I si això passa, encara que sigui només per unes hores, sabré que la meva por no és més forta que jo. Em podré demostrar que he après a confiar en mi mateix, fins i tot quan tot es veu fosc.

Toni

C2 – Poesia de cicle superior d'educació primària

Escola Sadako
Pseudònim: Gota de cristall
Autoria: Zoe Garriga Far

Ets famosa com una rosa,
la reina de les flors caminant,
amb els teus somriures enlluernes
a tot aquell que tens davant.

M'agraden les teves carícies
i els teus petons tan tendres,
estimar-te és tan fàcil,
tant, que em deixes de pedra.

Quan em pentines amb els dits
em sento en un altre planeta
i les teves pessigolles
són les millors de la Terra.

La més moderna de la casa,
és la manera que tothom et veu
però per a mi ets molt més que això:
el teu amor no té preu.

Amb els teus ulls,
els minuts semblen instants,
fins i tot sembla mentida
que hagin passat tants anys.

I quan la foscor m'atrapa
tu ets el meu rescat,
tu ets la llum que em guia
per aquest laberint sense final.

I el dia que te'n vagis
serà el més trist que hauré viscut
perquè tu, àvia,
el meu cor has remogut.

El pingüí Lluís

**D1 – Prosa de necessitats específiques
de suport educatiu d'educació primària**

Escola Pere Vila
Pseudònim: Els pingüins
Autoria: Alioune Kande, José Ángel
Guzmán Adames i Darakhshan Shahzadi

Xile és un país d'Amèrica del sud. Allà hi vivia un pingüí anomenat Lluís. En Lluís era blanc i negre i tenia un tatuatge en forma de cor a la galta. Ell duia ulleres de sol de color negre, sabates i una gorra de color vermell, un collaret daurat i una camisa de color blanc. Sempre anava molt guapo!

En Lluís era molt feliç a Xile. Li agradava lliscar pel gel, nedar, llegir, escriure i cantar. Li encantava menjar peix acabat de pescar de l'oceà Pacífic.

Un dia, va començar a fer molta calor i els pingüins van començar a posar-se malalts. Ells necessiten fred per viure!

En Lluís va comprar una nevera i s'hi va ficar dins. Estava molt emocionat, perquè allà hi estava molt fresquet, però les neveres serveixen per guardar el menjar, no perquè els pingüins hi visquin a dins. Per això, la nevera es va acabar trencant i en Lluís va tornar a passar molta calor.

Després de pensar-ho molt, en Lluís va decidir colar-se a un vaixell, amagar-se i viatjar fins a l'Antàrtida. Havia sentit que allà hi podria viure molt bé.

Quan va arribar, el primer que va veure va ser una muntanya molt gran de gel.

Nevava molt i feia molt de fred. També va veure molts pingüins. Semblaven molt feliços!

En Lluís va anar a viure a una cova compartida amb altres pingüins. Volia fer nous amics. Per això, viure amb altres li va semblar la millor opció.

A més, el lloguer estava molt car i no podia pagar-se una cova per a ell sol.

Van anar passant els dies, les setmanes i els mesos, però en Lluís no s'adaptava: sempre estava trist i trobava a faltar la seva vida a Xile.

Una tarda, en Lluís estava sol, assegut a sobre d'una petita muntanya de gel. De cop i volta, uns pingüins que passaven per allà s'hi van apropar.

—Hola! Com estàs? Ens llençarem i lliscarem pel gel. Vols venir amb nosaltres?—va dir un pingüí mirant directament a en Lluís.

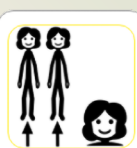

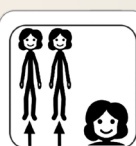

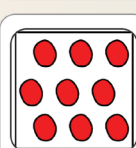

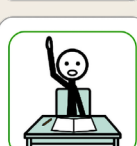
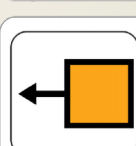

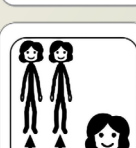
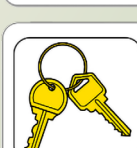

En Lluís s'ho va pensar una mica, però va acceptar la proposta. Es va posar molt content de poder jugar amb altres pingüins i, a més, era la seva activitat preferida!

Des d'aquella tarda, en Lluís està molt emocionat perquè té nous amics i és molt feliç a l'Antàrtida.

Qui les té?

D2 – Poesia de necessitats específiques de suport educatiu d'educació primària

Escola Orlandai
Pseudònim: M'agraden les claus
Autoria: Mateo Fernández Martínez

 QUI	 LES	 TÉ?	
 LA	 MARIA JOSÉ		
 QUI	 LES	 BUSCA?	
 EL	 NEN	 LES	 BUSCA
 QUI	 LES	 VOL?	
 JO	 TOT	 SOL	
 SABEU	 DE	 QUÈ	 PARLO?
 DE	 LES	 CLAUS	 PARLO

El violinista

E1 – Prosa de necessitats específiques de suport educatiu d'educació secundària obligatòria

Escola Rel
Pseudònim: El col·leccionista
Autoria: Nil Sáez i García

Un violinista que es tapava la meitat de la cara per un secret; qui descobrís el secret que hi ha darrere de la màscara, veuria un horror sense fi. La mateixa reina d'Anglaterra va decretar que qui miri darrere de la màscara serà sentenciat a mort, perquè és millor morir que continuar vivint sabent el que hi havia darrere de la màscara.

1r acte (el violí)

Un violinista amb un somriure contagiós, tocant el seu violí, alegrava a la trista gent d'Anglaterra, amb un so melòdic i cabellera tan blanca com la neu. La forma com tocava el violí era gairebé com si fos màgia; el so era tan bell que la reina Victòria els va dir als seus guàrdies que portessin a aquest violinista.

Els guàrdies van obeir, van capturar al violinista i el van portar davant la reina Victòria. La reina li va preguntar al violinista el seu nom; el violinista li va dir que no tenia nom, que l'única cosa que tenia era el violí de la seva mare. La reina, en adonar-se dels seus cabells blancs com la neu, va recordar un record que va voler oblidar pel que va veure: un nen amb els cabells blancs com la neu, un nen que tenia una màscara per a ocultar un secret que va posar fi a totes les vides. D'un saló de 250 persones, només van sobreviure 2 persones: una era la reina Victòria i un nen que ningú sap on està.

La reina, en veure les vestidures del violinista, va inhalar i, amb veu calmada, va dir que li encantava

la melodia del seu violí i el va nomenar el violinista real. El violinista va somriure i li va agrair a la reina eternament.

2n acte (la màscara)

El violinista es va vestir amb uns vestits elegants i extravagants. Va tocar en tots els escenaris famosíssims de tot el Regne Unit. Va tocar en el Theatre Royal, Drury Lane, també en el Royal Opera House i en el The Old Vic, però no tot podia ser de color de rosa.

Un dia, en el Theatre Royal Haymarket, a la meitat del concert, un parell d'anarquistes, inspirats per Oliver Cromwell, van atacar al violinista reial. Els anarquistes van intentar prendre-li la vida al violinista reial, però no ho van aconseguir perquè els guàrdies van intervenir a temps, però no prou per evitar que li prenguin la màscara.

Tot el públic va veure el que s'amagava darrere de la màscara: uns ulls negres, tan negres com el buit, que, si el miraves fixament, el buit et retornava la mirada, i les seves pupil·les vermelles com el carmesí, que conduïen a qualsevol a un estat de bogeria permanent.

Era igual si eres un déu o un mortal, perquè et tornaries boig per mirar-li als ulls i moriries en qüestió de segons per la bogeria. Així va succeir amb totes les persones del teatre. Així, repetint-se el cicle una vegada i una altra fins a la fi dels temps, sense poder fer res contra aquest cicle de mort sense fi.

Fe per la justícia

**E2 – Poesia de necessitats específiques
de suport educatiu d'educació
secundària obligatòria**

FEDAC Sant Andreu
Pseudònim: Joan Salvat Palasito
Autoria: Idir Tariji Laguna

¿Què està passant en el nostre planeta?

Les coses no s'estan fent de manera neta
Allà on vagis hi ha molta violència
Ja que manca en la gent paciència

Ja no entenc aquests conflictes bèl·lics
Ja que no son dels meus principis ètics
Em sap greu per la gent que no pot dormir
Per culpa de gent que les butxaques vol omplir

En molts governs gent fulmina ordres sense matar amb la seva veu
Aquests insensats només volen que pugin els preus
M'agradaria que tot el món pertanyés només a Déu

Ja que ell purificaria tota la impuresa,
repararia totes les injustícies amb la seva maduresa
Llavors la gent que no tenia les menys es defensaven amb fermesa

No volem guerres entre nacions
Volem que hi hagi sancions
Per tota la gent que té males ambicions
així tots junts trobarem solucions

M'agradaria que gent de països en guerra arribés a un pacte
Perquè gent innocent no coneix el maltracte
Molta gent a l'exili acaba
Per culpa de gent que matava

Això no només és una història o un poema
És un redactat per solucionar aquest greu problema
Si us plau! Impliqueu-vos en aquesta causa
així tots acabarem amb la gran amenaça

L'ocell de la meva finestra

F1 – Prosa de 1r i 2n d'educació secundària obligatòria

Jesuïtes Gràcia Col·legi Kotska
Pseudònim: Mar de vidre
Autoria: Olga Cidre

Cada matí, abans que el despertador soni, hi ha algú que ja està despert. No és cap persona de casa, no és el soroll dels cotxes ni el pas dels veïns. És l'ocell de la meva finestra.

No sé exactament quan va començar a venir. Un dia simplement hi era. Es posa sempre al mateix lloc, a la branca del plataner del carrer, just davant del meu vidre. Des d'allà sembla que m'observi. Jo, encara amb els ulls mig tancats, el miro sense fer soroll, com si tingués por que desaparegui si m'hi acosto massa.

El seu cant no és sempre igual. Hi ha dies que sona alegre, ràpid, com si volgués explicar alguna cosa al món. Altres vegades és més suau, més lent, com si també ell notés el cansament de la gent. Però sempre hi és: constant, fidel.

M'agrada pensar que no canta només per cantar. Que d'alguna manera, anuncia el començament del dia. Quan el sento, sé que el temps continua, que tot torna a començar, que encara que jo estigui preocupada per exàmens, per problemes o per coses que semblen enormes, l'ocell només canta. I això em recorda que la vida, en el fons, és més senzilla del que sembla.

Des de la meva finestra he vist com canvien les diferents estacions. A l'hivern, l'arbre es queda sense fulles, gairebé nu, i l'ocell sembla més fràgil davant el fred. A la primavera, tot s'omple de fulles de diversos colors i el seu cant es multiplica, com si celebrés que tot torna a florir i a ser feliç. A l'estiu, està més acolorit, gràcies a la llum

intensa que surt al matí. I a la tardor, s'amaga quan arriba la foscor.

Quan no ve el trobo a faltar; és sorprenent com un ésser tan petit pot convertir-se en un sentiment tan gran. Quan no apareix, el matí sembla més silenciós; més buit. I m'he adonat que m'he acostumat a aquella rutina tan simple: ell, el plataner i jo darrere el vidre.

Potser l'ocell no sap que existeixo. Potser per a ell la finestra només és un objecte més del món. Però per a mi és un fet especial: representa la llibertat, el vol sense límits, el món que ens falta per descobrir i les oportunitats que hi ha. Però al mateix temps, representa la constància tornant cada dia, malgrat el fred, la pluja o el mal temps. I això em fa pensar que en el fons, nosaltres no som tan diferents. Els humans també tornen a començar cada matí, encara que el dia anterior hagi estat difícil. Ens llevem amb el pes de preocupacions que no han desaparegut, amb errors que no podem esborrar, però, tot i això, continuem. Potser nosaltres no podem volar, sinó resistir i continuar endavant.

Quan algun dia marxi d'aquesta casa, sé que recordaré l'ocell de la meva finestra. No pel seu color ni pel seu nom (que ni tan sols sé quin és), sinó pel que em fa sentir. Em fa sentir que el món continua girant, que no s'atura per les nostres preocupacions, que sempre hi ha un nou matí esperant la nit.

I potser allà on vagi buscaré una altra finestra, i potser, sense adonar-me'n, esperaré un altre ocell. Perquè de vegades la felicitat no és una cosa extraordinària. De vegades, és només això: un ocell que canta cada matí davant la teva finestra.

Llampec d'argent

**F2 – Poesia de 1r i 2n d'educació
secundària obligatòria**

Institut Narcís Monturiol
Pseudònim: Sugus
Autoria: Ainhoa Martínez

Pel bosc que corres,
llampec d'argent.
El temps esborres,
omnipresent.

Aire salvatge,
silent donzell.
Mut camuflatge
sobre la pell.

La nit és teva,
obscuritat.
La fosca treva
ambigüitat.

Pel bosc que corres,
com l'aigua veloç.
El temps esborres,
del món exclòs.

Aquelles flors no són per a mi

**G1 – Prosa de 3r i 4t d'educació
secundària obligatòria**

Institut Príncep de Viana
Pseudònim: tomaLACASITOS
Autoria: Anna Leonor Padilla Solà

Tia, el Jan m'ha regalat flors! —em dius.

—Que bé —responc.

I somric, mentre alguna cosa dins meu s'esquerda. Parles, i jo t'escolto a mitges, embaldada per la llum que t'encén els ulls quan parles d'ell. ELL. Sempre ell.

Sabent que mai serà un “ella...”.

Somio, que un dia em diràs que t'has enamorat... i que no és el Jan. Que, per un instant, el món s'equivoca i em mires a mi. Però el món no s'equivoca mai. Oi?

—Elna, m'estàs escoltant?

Assenteixo. Sempre assenteixo.

—I què en penses? —dius, amb aquell somriure que no em pertany.

—Que sí —dic— Està bé.

I mentre surts a trobar-lo, jo em quedo recollint els pètals que han caigut al terra del cafè on sempre ens trobem i que no eren per a mi mentre et deixo marxar.

Aquell dia entenc que no tots els amors volen ser dits: alguns només existeixen per ensenyar-nos a estimar sense ser escollides.

T'estimo en silenci perquè el silenci fa menys mal que perdre't. Perquè la teva felicitat pesa més que el meu desig. Ja que jo em dic Elna, no Jan, i enamorar-me d'una noia a qui li agraden els

nois també és aprendre a estimar sense ser vista.

I jo t'estimo així. En silenci. Des de sempre.

Anys més tard, encara som amigues, ens veiem al cafè de sempre. Parles del Jan amb veu trencada, del mal que et va fer quan encara no sabies què era que t'estimessin bé.

Jo t'escolto, t'estimo, com sempre, però ara ja no fa mal, està acceptat.

—No era ell —dius, finalment—. Mai ho va ser.

El silenci ens mira. De sobte només som tu, jo i el cafè.

I aleshores m'agafes la mà, com si sempre haguessis estat el seu lloc.

—Eres tu, Elna.

En aquell moment m'adono del que vols dir. M'apropo i et faig un petó.

Alguns amors no s'expliquen ràpidament, alguns amors semblen impossibles, però potser només necessiten temps. I entre el cafè que es refreda i els anys que ja no pesen, per fi, ens triem.

Tinc un roser

**G2 – Poesia de 3r i 4t d'educació
secundària obligatòria**

Escola Els Arcs
Pseudònim: Antítesi constant
Autoria: Arnau Chaparro Gallart

Tinc un roser de cotó fluix,
que no ha crescut mai encara.
No té roses, ni tija, ni punxes;
per això el guardo dins una campana.

Tinc un roser de tela i fil,
de tot just fa unes setmanes.
Té roses, però no punxes
i el vent el tomba de vegades.

Tinc un roser d'or i llautó
d'on ja en fa temps de la llavor.
Té roses, punxes i espines
i insectes que el viatgen pels racons.

Tinc un roser de fum i cendra,
que es va cremar per l'últim fet.
No té res, ni espines ni punxes;
tan sols el record d'un passat pervers.

El ball del cor

[Accedeix](#) al conte visual

H – Conte audiovisual d'educació primària

Institut Escola Trinitat Nova

Pseudònim: N

Autoria: Areej Ahmad Rasool, Atif Ijaz Ahmed Suleman, Maheen Akram Iqbal, Dylan Joseph Castillo Lopez, Manuel Corbalan Casanovas, Santiago Couto Daniele, Brett David Zapata, Adriana Franco Vares, Maria Gazquez Asensio, Maryam Ikabouren Camacho, Israel Jaime Rodriguez, Stefano Francesco Laporte Henriquez, Susanna Mkrtychyan Harutyunyan, Alberto Sebastian Moreno Padilla, Johan Muso Lopez, Lilian Cristina Sanchez Manrique, Gurnoor Singh

Hi havia una vegada una noia que vivia en una caseta dalt d'un arbre al bosc. Es deia Mariela i li agradava molt ballar.

La Mariela aprenia a ballar observant els moviments de la natura: de l'herba, de les flors, de les fulles dels arbres, i sobretot de les papallones....

El seu ball era especial! Per la Mariela la millor música era el cant dels ocells !

Un dia, va bufar el vent, va caure de la seva caseta i es va donar un cop al cap.

Quan es va despertar, va veure una papallona que coneixia molt bé.

La va seguir i van arribar a un lloc nou i curiós: una acadèmia de ball. A la Mariela li va cridar molt l'atenció i es va posar a observar.

Es va sorprendre molt en veure molts nois i noies ballant dins l'acadèmia, però això sí, d'una manera molt diferent a la seva.

Una noia molt simpàtica, l'Alice la va veure i li va dir:

ALICE: T'agradaria ballar amb nosaltres?

MARIELA: Ui no... jo no podria ballar així.

ALICE: És clar que sí! Te n'ensenyarem!

La Mariela va pensar:

MARIELA: L'Alice sembla molt simpàtica, però jo sempre he ballat sola... potser estaria bé ballar amb altres nois i noies.

Durant unes setmanes, va participar a l'acadèmia de ball. Va fer moltes amistats, però.... ballar entre quatre parets se li feia molt pesat.

MARIELA: He après moltes coses aquí, però m'agradaria ensenyar-vos la meua manera de ballar. És diferent , però a mi em fa feliç i em fa sentir lliure.

ALICE: Serà un plaer aprendre el teu ball. Anem cap al bosc!

Van sortir de l'acadèmia i van anar al bosc. Allà van ballar tots plegats escoltant la música de la natura:

I, quan hi havia silenci, ballaven al ritme del batec dels seus cors.

ADRIÀ: Aquest ball em fa bategar el cor.

NICK: Podríem dir-li "el ball del cor".

ALICE: M'agrada molt aquest nom!

La Mariela va pensar:

MARIELA: A mi em fa bategar el cor quanestic amb tu!

Però no va dir res.

Feia dies que havia notat papallones a l'estómac!

L'Alice es va adonar que volia seguir ballant i vivint a la natura, però que ja no podia imaginar-se la seva vida sense els seus amics.

Per això, va continuar anant a l'acadèmia de tant en tant, però ara com a mestra del seu ball especial: ...el ball del cor!

FI

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona